

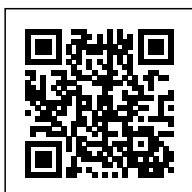

PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
POSLANECKÁ SNĚMOVNA

VIII. volební období

691/0

**Vládní návrh, kterým se předkládá Parlamentu České republiky
k vyslovení souhlasu s ratifikací Smlouva o vydávání mezi Českou
republikou a Argentinskou republikou (Praha, 25. 11. 2019)**

Zástupce předkladatele: min. spravedlnosti
Doručeno poslancům: 7. ledna 2020 v 15:01

Návrh usnesení

Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky dává souhlas k ratifikaci Smlouvy o vydávání mezi Českou republikou a Argentinskou republikou (Praha, 25. 11. 2019).

P ř e d k l á d a c í z p r á v a

Smyslem předkládané Smlouvy o vydávání mezi Českou republikou a Argentinskou republikou (dále jen „Smlouva“) je umožnit kvalitnější a efektivnější způsob vedení trestního stíhání příslušnými orgány obou smluvních stran a rovněž následný výkon rozhodnutí v trestní oblasti.

Mezi Českou republikou a Argentinskou republikou nejsou v současné době v platnosti žádné dvoustranné smlouvy v oblasti mezinárodní justiční spolupráce v trestních věcech a Argentinská republika není ani smluvní stranou úmluv Rady Evropy týkajících se vydávání osob a dalších forem mezinárodní justiční spolupráce. Argentinská republika sice ratifikovala některé mnohostranné úmluvy, jejichž smluvní stranou je i Česká republika (např. Úmluva Organizace spojených národů proti nezákonnému obchodu s drogami a psychotropními látkami z 20. 12. 1988, Úmluva Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu z 15. 11. 2000 či Úmluva Organizace spojených národů proti korupci z 31. 10. 2003), ty však umožňují spolupráci jen ve vztahu k těm druhům trestné činnosti, které samy kriminalizují. Mezinárodní justiční spolupráce v trestních věcech, resp. vydávání osob k trestnímu stíhání či výkonu trestu odnětí svobody, tak v současné době mezi Českou republikou a Argentinou probíhá na bezesmluvním základě (tj. na základě poskytnutí či přijetí záruky vzájemnosti v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních). Z dosavadní praxe vydávání osob mezi Českou republikou a Argentinskou republikou na základě poskytnutí ujištění o vzájemnosti vyplynula celá řada problematických otázek souvisejících s rozdílností vnitrostátní právní úpravy obou států a neexistencí smlouvy o vydávání. Sjednávaná Smlouva proto blíže vyjasňuje vzájemné požadavky obou států na podobu extradičních materiálů a odstraňuje překážky, které se v dosavadní spolupráci mezi státy vyskytly.

Text předkládané Smlouvy byl dojednán během dvou kol expertních jednání, která se uskutečnila 13. – 14. 8. 2015 v Praze a 10. – 12. 2. 2016 v Buenos Aires. Jednání probíhala v anglickém jazyce a závěrem druhého kola expertních jednání, konkrétně dne 12. 2. 2016, byl v Buenos Aires vedoucími obou delegací podepsán expertní text Smlouvy v anglickém jazyce. Česká strana následně připravila českou jazykovou verzi Smlouvy a argentinská strana nyní připravuje španělskou jazykovou verzi.

Uzavření předkládané Smlouvy výrazně přispěje k prohloubení efektivity, zvýšení rychlosti a zjednodušení řízení o vydání osob mezi Českou republikou a Argentinou, což bude přínosem k účinnější vymahatelnosti práva a trestněprávní represi. V praktické rovině se uzavření předkládané Smlouvy odrazí především ve zjednodušení a větší transparentnosti pravidel uplatňovaných mezi oběma smluvními stranami, jež budou aplikovat soudy a další orgány, příslušné k přípravě a realizaci žádostí o vydání. Tato pravidla tak budou lépe vymezena ve vztahu k aktuálnímu stavu českého právního řádu i k závazkům vyplývajícím pro Českou republiku z mezinárodních smluv, jimiž je vázána.

Obsah Smlouvy je následující:

Článek 1 definuje základní konstrukci, na jejímž základě má být Smlouva aplikována. Každá ze smluvních stran se zavazuje vydávat druhé smluvní straně osoby nalezené na svém území, které jsou žádány druhou smluvní stranou pro účely trestního stíhání nebo k uložení či výkonu trestu pro trestný čin, pro který lze žádat o vydání.

Článek 2 vymezuje pravidla určující, pro které trestné činy, resp. pro jaký druh a délku uloženého trestu, lze žádat o vydání osoby.

Je-li žádáno o vydání k trestnímu stíhání, může být povoleno pouze v případě, že za trestný čin, pro který se o vydání žádá, lze uložit trest odnětí svobody či jiného zbavení osobní svobody, jehož horní hranice je alespoň dva roky, nebo trest přísnější. Je-li žádáno o vydání k výkonu trestu odnětí svobody nebo jiného zbavení osobní svobody, musí z uloženého trestu zbývat vykonat ještě alespoň šest měsíců.

Není rozhodné, zda právo obou smluvních států zařazuje předmětný trestný čin do stejné kategorie, používá totožnou terminologii, či zda jednotlivé znaky skutkové podstaty trestného činu jsou odlišné dle práva obou smluvních států.

Pokud je žádáno o vydání ohledně více trestných činů, z nichž některý nesplňuje podmínky uvedené výše, vydání může být přesto povoleno i pro takový trestný čin, pokud osoba splňuje podmínky k vydání pro alespoň jeden z trestných činů, ohledně kterých je o vydání žádáno.

Článek umožňuje, aby společně s povolením vydání k výkonu trestu odnětí svobody bylo povoleno i vydání k peněžitému trestu, byl-li uložen.

Článek 3 stanoví, že vydání je možné povolit i pro fiskální trestné činy, a to i pokud právní řád dožádaného státu neukládá stejný druh daně či povinné platby, nebo neobsahuje stejný druh daňové, celní či devizové regulace jako právní řád dožadujícího státu.

Článek 4 stanoví obligatorní důvody pro odmítnutí vydání. Patří mezi ně například situace, kdy by byly dány podstatné důvody se domnívat, že žádost o vydání je podána za účelem stíhání nebo potrestání osoby z důvodu její rasy, náboženského přesvědčení, národnosti, etnického původu, jazyka, věku, duševní či tělesné způsobilosti, politického přesvědčení, pohlaví či sexuální orientace, nebo jestliže postavení této osoby může být vystaveno předsudkům z kteréhokoli z uvedených důvodů. Osobu nelze vydat rovněž pro trestné činy politického charakteru nebo pro vojenské trestné činy, které nejsou zároveň trestnými činy dle obecného trestního práva. Vydání nelze povolit také v případě, kdy je žádáno o vydání osoby odsouzené *in absentia* a dožadující stát neposkytne ujištění, že vydávaná osoba bude mít možnost nového procesu ve své přítomnosti. Důvodem pro povinné odmítnutí vydání je rovněž skutečnost, že trestní stíhání či trest uložený pro trestný čin, pro který se žádá o vydání, je promlčen podle práva dožadujícího státu, hrozí-li vydávané osobě uložení trestu smrti (pokud stát neposkytne ujištění, že trest smrti uložen nebude), je-li žádáno o vydání k trestnímu stíhání vedenému či k výkonu trestu uloženému mimořádným soudem či soudem ad hoc, jestliže vyžadovaná osoba byla dříve do dožádaného státu vydána ze třetího státu a tento třetí stát odmítne dát souhlas k jejímu dalšímu vydání, popř. byla-li již osoba v dožádaném státě pravomocně zproštěna nebo odsouzena (nebo jí byla udělena milost či amnestie) pro stejný trestný čin, pro který je žádáno o vydání.

Článek 5 stanoví fakultativní důvody pro odmítnutí vydání, mezi které se řadí situace, kdy je žádáno o vydání pro trestný čin, pro který je vedeno trestní stíhání dané osoby na území dožádaného státu, nebo pro trestný čin, který byl dle práva dožádaného státu spáchán zcela nebo zčásti na jeho území a tento stát se chystá daný trestný čin stíhat, popř. byl-li trestný čin, pro který se o vydání žádá, spáchán mimo území obou smluvních stran a právní řád dožádaného státu nestanoví jurisdikci pro takový trestný čin spáchaný mimo jeho území za obdobných okolností.

Článek 6 stanoví možnost odmítnout vydání v případě, že je vyžadovaná osoba občanem dožádaného státu. Je-li vydání odmítnuto pouze na tomto základě, dožádaný stát na žádost státu dožadujícího převezme trestní stíhání, pro něž se vydání žádá, a předá jej

příslušným orgánům činným v trestním řízení. O provedených úkonech a o výsledku převzatého stíhání bude následně dožadující stát informovat.

Článek 7 upravuje vzájemný styk smluvních stran, jejich ústřední orgány a dále stanoví jazykové požadavky. Ústředním orgánem České republiky dle této Smlouvy je Ministerstvo spravedlnosti, ústředním orgánem Argentinské republiky je Ministerstvo vnějších vztahů a náboženských záležitostí. Žádosti o vydání jsou primárně zasílány diplomatickou cestou, v naléhavém případě však mohou být zaslány přímo mezi ústředními orgány smluvních stran. Žádosti a veškeré podkladové dokumenty budou opatřeny překladem do úředního jazyka dožádané strany.

Článek 8 stanoví formální a obsahové náležitosti žádosti o vydání a k ní připojených dokumentů. Žádost o vydání musí být podána písemně a musí k ní být připojena informace o osobě, o jejíž vydání je žádáno (tj. informace o její státní příslušnosti, možném pobytu, její fotografie, případně její popis či její otisky prstů, jsou-li tyto informace k dispozici), informace o dožadujícím orgánu, rozhodnutí ukládající trest, příp. zatýkácí rozkaz, nebo obdobné rozhodnutí, znění příslušných zákonných ustanovení dožadujícího státu, popis skutkových okolností trestného činu, pro který je žádáno o vydání, informace o odsouzení a uložení trestu, bylo-li ve věci již pravomocně rozhodnuto, a prohlášení, že nedošlo k promlčení trestního stíhání či uložení trestu, včetně znění příslušných ustanovení právních předpisů dožadujícího státu.

Článek 9 uvádí, že veškeré písemnosti zasílané podle této Smlouvy jsou vyňaty z povinnosti vyššího ověření.

Článek 10 zakotvuje možnost vyžádání si dodatkových informací, má-li dožádaný stát za to, že informace obsažené v žádosti o vydání nejsou dostatečné. Dožadující stát poskytne požadované dodatkové informace ve lhůtě 45 dnů ode dne vyrozumění dožádaným státem.

Článek 13 upravuje realizaci povoleného vydání, tj. předání vyžádané osoby, pro které stanoví lhůtu 45 dnů ode dne vyrozumění dožadujícího státu, že vydání bylo povoleno. Tato lhůta může být jednorázově prodloužena o 15 dní. Není-li osoba předána v dohodnutém termínu, dožádaný stát může odmítnout vydání této osoby pro stejný trestný čin.

Článek 14 upravuje situaci, kdy vydání je povoleno, ovšem je třeba, aby jeho realizace byla odložena. Tato situace může nastat v případě, že vyžádaná osoba je současně trestně stíhána nebo vykonává trest v dožádaném státě pro jiný trestný čin, než pro který bylo žádáno o její vydání. Vydání může být odloženo až do ukončení trestního stíhání či do vykonání uložení trestu. O odložení vydání musí být informován dožadující stát.

Článek 15 obsahuje úpravu tzv. dočasněho předání, ke kterému může dojít, je-li rozhodnuto o povolení vydání, ale vyžádaná osoba je současně trestně stíhána nebo vykonává trest v dožádaném státě pro jiný trestný čin, než pro který bylo žádáno o její vydání. Tato osoba může být dočasně předána k trestnímu stíhání do dožadujícího státu a následně navrácena do státu dožádaného. K jejímu konečnému předání do dožadujícího státu pak dojde v souladu s ustanoveními této Smlouvy.

Článek 16 upravuje předání věcí, které byly nalezeny v dožádaném státě a které osoby, o jejíž vydání je žádáno, získala v důsledku trestného činu, nebo které mohou být použity jako důkaz v trestním řízení. Na žádost dožadujícího státu a v souladu se svým právním řádem (a s ohledem na práva třetích stran) dožádaný stát zajistí a předá tyto věci státu dožadujícímu.

Pokud tyto věci podléhají zabránění či konfiskaci v dožádaném státě, může si je tento stát ponechat nebo je předat dočasně pod podmínkou jejich následného navrácení.

Článek 17 zakotvuje tzv. zásadu speciality, podle které nelze osobu vydanou v souladu s touto Smlouvou v dožadujícím státě zadržet, trestně stíhat, odsoudit nebo jinak omezit na osobní svobodě pro trestný čin spáchaný před jejím předáním, pro který nebylo žádáno o vydání. Výjimkou je situace, kdy k takovému postupu dožádaný stát (jež osobu vydal) dal svůj souhlas, popřípadě měla-li osoba možnost opustit území státu, do kterého byla vydána, a neučinila tak do 45 dnů od svého konečného propuštění, popřípadě se na území tohoto státu dobrovolně vrátila. Zásada speciality se nevztahuje na trestný čin, který osoba spáchala až po uskutečnění vydání.

Článek 18 upravuje možnost dalšího vydání osoby do třetího státu. Je-li státu, kterému byla osoba vydána, doručena žádost třetího státu o její další vydání, je možné takové vydání uskutečnit pouze za předpokladu, že s tím smluvní strana, která vyžadovanou osobu vydala, souhlasí, nebo pokud měla vyžadovaná osoba možnost opustit území státu, do kterého byla vydána, a neučinila tak do 45 dnů od svého konečného propuštění, popřípadě se na území tohoto státu dobrovolně vrátila.

Článek 19 obsahuje úpravu předběžné vazby. Žádost o předběžnou vazbu je možné zasílat jak přímo mezi ústředními orgány smluvních stran, tak diplomatickou poštou nebo prostřednictvím Interpolu. Článek stanoví také obsahové náležitosti žádosti o předběžnou vazbu, která musí obsahovat například popis vyžadované osoby, prohlášení potvrzující existenci rozhodnutí ukládajícího trest, zatýkacího rozkazu nebo jiného obdobného rozhodnutí, a sdělení, že žádost o předběžnou vazbu bude následně doplněna formální žádostí o vydání žádané osoby. Není-li žádost o vydání doručena do 45 dnů od zatčení vyžadované osoby, musí být osoba propuštěna z předběžné vazby na svobodu. Marné uplynutí lhůty však neznemožňuje opětovnou vazbu a vydání osoby, jestliže je žádost o vydání doručena dodatečně.

Článek 20 upravuje podmínky průvozu přes území jedné ze smluvních stran. V takovém případě je nutné, aby stát žádající o průvoz postoupil druhému smluvní straně písemnou žádost o povolení průvozu. V případě leteckého průvozu přes území smluvního státu, při kterém není plánováno mezipřistání, není třeba o povolení žádat.

Článek 21 řeší otázku nákladů spojených s vydávacím řízením a samotnou realizací vydání. Náklady vzniklé z postupu za účelem vydání nese ta smluvní strana, na jejímž území tyto náklady vznikly. Náklady spojené s přepravou osoby, o jejíž vydání se žádá, nese dožadující stát.

Článek 22 řeší případný souběh žádosti o vydání dožadující smluvní strany se žádostí či žádostmi třetích států o vydání téže osoby. Dožádaný stát rozhodne v souladu se svým vnitrostátním právem, do které z těchto států bude osoba vydána.

Článek 23 stanoví, že smluvní strany budou vzájemně konzultovat výklad a použití této Smlouvy. Případné spory budou řešeny prostřednictvím diplomatického styku.

Článek 24 upravuje vstup Smlouvy v platnost, přičemž stanoví, že Smlouva vstoupí v platnost třicátým dnem ode dne výměny ratifikačních listin a uplatní se na všechny žádosti o vydání podané po jejím vstupu v platnost, i pokud ke spáchání předmětného trestného činu došlo ještě před tímto datem.

Článek 25 stanoví způsob vypovězení a ukončení platnosti Smlouvy.

Za současné vnitrostátní právní úpravy jsou splněny podmínky pro to, aby Smlouva mohla pro Českou republiku vstoupit v platnost v plném rozsahu. Jedná se o mezinárodní smlouvu ve smyslu čl. 10 zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, k jejíž ratifikaci prezidentem republiky je nutný souhlas Parlamentu ve smyslu čl. 49 písm. a) a e) Ústavy České republiky. Smlouva nabude platnosti třicátým dnem ode dne výměny ratifikačních listin.

Ratifikace Smlouvy je v souladu se zahraničními politickými zájmy České republiky a napomůže rozšíření možností mezinárodní justiční spolupráce v trestních věcech mezi smluvními stranami. Smlouva je v souladu s ústavním pořádkem a s ostatními součástmi právního řádu České republiky a se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodního práva. Ratifikace Smlouvy a její vstup v platnost je v souladu se závazky České republiky vyplývajícími z členství v Evropské unii.

Provádění Smlouvy bude náležet do působnosti Ministerstva spravedlnosti, Ministerstva vnitra (komunikace prostřednictvím národní ústředny Interpolu, tj. odboru mezinárodní policejní spolupráce Policejního prezidia) a Ministerstva zahraničních věcí (komunikace diplomatickou cestou). Náklady spojené s prováděním Smlouvy budou pokryty z rozpočtových kapitol těchto resortů a nevyžádají si zvýšení nároků vůči státnímu rozpočtu oproti dosavadním nákladům, které jsou již na případy vydávání osob z Argentiny vynakládány. Při jejím provádění bude postupováno podle zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních.

Návrh byl projednán v připomínkovém řízení se všemi členy vlády, s předsedou Legislativní rady vlády, s prezidentem republiky, s guvernérem České národní banky a s předsedkyní Úřadu pro ochranu osobních údajů. Návrh byl pro informaci zaslán též předsedovi zahraničního výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu a předsedovi výboru pro zahraniční věci, obranu a bezpečnost Senátu Parlamentu. Informace o výsledcích připomínkového řízení je přiložena.

Vláda vyslovila svůj souhlas se sjednáním předkládané Smlouvy usnesením z 19. 12. 2016, č. 1176. Smlouva byla podepsána ministryní spravedlnosti a velvyslancem Argentinské republiky dne 25. 11. 2019 v Praze.

V Praze dne 3. ledna 2020

Předseda vlády:

Ing. Andrej Babiš, v. r.

**SMLOUVA O VYDÁVÁNÍ
MEZI ČESKOU REPUBLIKOU
A ARGENTINSKOU REPUBLIKOU**

Česká republika a Argentinská republika, dále označovány jako „smluvní strany“,

motivovány touhou posílit a zefektivnit již existující mezinárodní právní mechanismy spolupráce mezi smluvními stranami v boji proti zločinu;

utvrzující své závazek k boji proti nadnárodnímu organizovanému zločinu koordinovaným způsobem;

potvrzující svou silnou vůli respektovat lidská práva a základní svobody;

mající na zřeteli vysokou úroveň vzájemné důvěry mezi smluvními stranami, a vzájemné zdokonalování demokratických institucí, které ustavují justiční postupy v souladu se zásadami právního státu;

přesvědčeny o potřebnosti nalezení společných řešení v oblasti vydávání, zaměřených na zrychlení těchto řízení, zmírnění obtíží a zjednodušení norem, které tyto postupy upravují, bez dopadu na práva a záruky osoby, o jejíž vydání je žádáno;

se dohodly na následujícím:

ČLÁNEK 1

POVINNOST VYDÁVAT

Každá ze smluvních stran se zavazuje vydávat druhé smluvní straně, na základě žádosti podané jednou ze smluvních stran a v souladu s ustanoveními této smlouvy, osoby nalezené na svém území, které jsou žádány příslušnými orgány druhé smluvní strany k trestnímu stíhání nebo k uložení či výkonu trestu v dožadujícím státě pro trestný čin podléhající vydání.

ČLÁNEK 2

TRESTNÉ ČINY PODLÉHAJÍCÍ VYDÁNÍ

1. Vydání bude povoleno pro jednání, které zakládá trestný čin, za který lze dle právního řádu každé ze smluvních stran uložit trest odnětí svobody či jiného zbavení osobní svobody, jehož horní hranice je nejméně dva (2) roky, nebo trest přísnější.
2. Pokud se žádost o vydání vztahuje k osobě žádané k výkonu trestu odnětí svobody nebo jiného zbavení osobní svobody uloženého soudem dožadujícího státu pro trestný čin podléhající vydání, vydání bude povoleno, zbývá-li z tohoto trestu nebo jiného zbavení osobní svobody vykonat ještě alespoň šest (6) měsíců.
3. Pro stanovení, zda jednání zakládá trestný čin dle právního řádu dožádaného státu:
 - a) nezáleží, zda právní řád každé ze smluvních stran zařazuje jednání zakládající trestný čin do stejné kategorie trestných činů či zda označuje trestný čin totožnou terminologií; a
 - b) jednání připisované osobě, jejíž vydání se žádá, se posuzuje jako celek bez ohledu na to, zda se znaky skutkové podstaty trestného činu v právních řádech smluvních stran liší.
4. Pokud se žádost o vydání vztahuje k několika trestným činům, které jsou všechny trestné dle práva každé ze smluvních stran, ale některé z nich nesplňují další podmínky stanovené v odstavci 1 a 2, dožádaný stát může povolit vydání pro všechny tyto trestné činy za předpokladu, že osoba splňuje podmínky k vydání alespoň pro jeden z těchto trestných činů.
5. Pokud se žádost o vydání vztahuje jak k trestu odnětí svobody, tak k peněžitému trestu, dožádaný stát může povolit vydání pro výkon trestu odnětí svobody i peněžitého trestu.

ČLÁNEK 3

FISKÁLNÍ TRESTNÉ ČINY

Je-li žádáno o vydání osoby pro čin porušující právní úpravu týkající se daní, cel, devizové regulace či jakýchkoli jiných povinných plateb, vydání nelze odmítnout na základě toho, že

právní řád dožadaneého státu neukládá stejný druh daně či povinné platby, nebo že neobsahuje stejný druh daňové, celní či devizové regulace jako právní řád dožadujícího státu.

ČLÁNEK 4

OBLIGATORNÍ DŮVODY ODMÍTNUTÍ VYDÁNÍ

Vydání nebude povoleno za jakýchkoliv níže uvedených okolností:

1. Je-li trestný čin, pro který se vydání žádá, v dožadaneém státě považován za politický trestný čin. Za politický trestný čin se nepovažuje žádný trestný čin, ohledně kterého smluvní strany přijaly závazek uplatnit svou jurisdikci nebo vydávat podle mezinárodních smluv, jejichž stranami jsou obě smluvní strany.
2. Má-li dožadaneý stát zásadní důvody se domnívat, že žádost o vydání byla podána za účelem stíhání nebo potrestání osoby z důvodu její rasy, náboženského přesvědčení, národnosti, etnického původu, jazyka, věku, duševní či tělesné způsobilosti, politického přesvědčení, pohlaví nebo sexuální orientace nebo jestliže procesní postavení osoby může být dotčeno z jakéhokoli z těchto důvodů.
3. Jestliže je trestní stíhání či trest uložený pro trestný čin, pro který se žádá o vydání, promlčeno podle práva dožadujícího státu.
4. Byla-li žádost o vydání podána dožadujícím státem v souvislosti s rozsudkem vynesným in absentia a dožadující stát neposkytne ujištění, že osoba, o jejíž vydání se žádá, bude mít možnost nového procesu ve své přítomnosti za účelem být slyšena, využití svého práva na obhajobu, výsledkem čehož bude nové rozhodnutí ve věci.
5. Hrozí-li za trestný čin, pro který se vydání žádá, trest smrti podle právního řádu dožadujícího státu, ledaže dožadující stát poskytne dostatečná ujištění, že trest smrti nebude uložen.

6. Jestliže trestný čin, pro který se vydání žádá, zakládá trestný čin podle vojenského práva, který není trestným činem dle obecného trestního práva.
7. Jestliže je žádáno o vydání osoby k trestnímu stíhání před soudem vzniklým ad hoc nebo před mimořádným soudem či k výkonu trestu uloženého takovým soudem.
8. Jestliže osoba, jejíž vydání se žádá, byla v dožádaném státě pravomocně zproštěna nebo odsouzena pro stejný trestný čin, pro který je žádáno vydání, nebo jí byla v dožádaném státě udělena milost či amnestie.
9. Jestliže se osoba, o jejíž vydání je žádáno, nachází v dožádaném státě v důsledku jejího vydání ze třetího státu a nezbytný souhlas s jejím dalším vydáním byl tímto třetím státem odmítnut.

ČLÁNEK 5

FAKULTATIVNÍ DŮVODY ODMÍTNUTÍ VYDÁNÍ

Vydání může být odmítnuto za jakýchkoliv níže uvedených okolností:

1. Je-li osoba, o jejíž vydání se žádá, stíhána na území dožádaného státu pro stejný trestný čin či trestné činy, pro které se o vydání žádá.
2. Byl-li trestný čin, pro který se o vydání žádá, podle práva dožádaného státu spáchán zcela nebo zčásti na jeho území nebo v místě považovaném za území pod jeho suverenitou a tento stát bude daný trestný čin stíhat.
3. Byl-li trestný čin, pro který se o vydání žádá, spáchán mimo území obou smluvních stran a právní řád dožádaného státu nestanoví jurisdikci pro takový trestný čin spáchaný mimo jeho území za obdobných okolností.

ČLÁNEK 6

VYDÁVÁNÍ OBČANŮ

Dožádaný stát není povinen vydávat své vlastní občany. Pokud je žádost o vydání odmítnuta pouze z tohoto důvodu, na žádost dožadujícího státu předá dožádaný stát věc svým příslušným orgánům, aby mohlo být vedeno trestní stíhání osoby pro všechny nebo pro některý z trestných činů, pro které bylo žádáno o vydání. Dožádaný stát bude informovat dožadující stát o veškerých provedených úkonech a o výsledku trestního stíhání.

ČLÁNEK 7

ZPŮSOBY STYKU A JAZYKY

1. Každá ze smluvních stran určí ústřední orgán pro potřeby této smlouvy. Ústředním orgánem České republiky je Ministerstvo spravedlnosti, ústředním orgánem Argentinské republiky je Ministerstvo vnějších vztahů a náboženských záležitostí. Jakoukoli změnu ústředního orgánu každá ze smluvních stran písemně oznámí druhé smluvní straně.
2. Žádosti o vydání a podkladové dokumenty jsou podávány písemně a jsou zasílány diplomatickou cestou.
3. V naléhavém případě však mohou být žádosti o vydání a potřebné doklady zaslány přímo mezi ústředními orgány smluvních stran.
4. Žádosti o vydání a podkladové dokumenty, stejně jako dodatkové informace vyžádané v souladu s článkem 10, budou opatřeny překladem do úředního jazyka dožádané strany.

ČLÁNEK 8

ŽÁDOST O VYDÁNÍ A PODKLADOVÉ DOKUMENTY

Žádost o vydání je podávána písemně a je k ní připojena:

- a) informace o osobě, o jejíž vydání je žádáno, včetně státní příslušnosti, fyzického popisu, fotografie a otisků prstů této osoby, jsou-li k dispozici, a jakákoli dostupná informace o možném pobytu této osoby;
- b) kompletní informace o příslušném orgánu, včetně telefonního a faxového čísla a emailové adresy;
- c) originál nebo ověřená kopie rozhodnutí ukládajícího trest, zatýkácí rozkaz nebo obdobné rozhodnutí stejné právní síly a účinku, včetně informace o orgánu, který toto rozhodnutí vydal;
- d) znění příslušných ustanovení právních předpisů dožadujícího státu zakládajících daný trestný čin a popisující trest za takový trestný čin;
- e) popis skutkových okolností každého z trestných činů, pro který je žádáno o vydání, včetně času a místa jeho spáchání a míry účasti na něm;
- f) informace o odsouzení a uloženém trestu, bylo-li ve věci pravomocně rozhodnuto, a o tom, kolik z uloženého trestu zbývá vykonat;
- g) prohlášení, že nedošlo k promlčení trestního stíhání či trestu uloženého pro trestný čin, pro který se o vydání žádá, a znění příslušných ustanovení právních předpisů dožadujícího státu.

ČLÁNEK 9

VYŠŠÍ OVĚŘENÍ

Písemnosti zaslané postupem dle této smlouvy jsou vyňaty z povinnosti vyššího ověření.

ČLÁNEK 10

DODATKOVÉ INFORMACE

Jsou-li informace či dokumenty poskytnuté společně se žádostí o vydání nedostačující, dožádaný stát to neprodleně sdělí státu dožadujícímu, který požadované informace poskytne do čtyřiceti pěti (45) dnů ode dne vyrozumění.

ČLÁNEK 11

ZJEDNODUŠENÉ VYDÁNÍ

V jakékoli fázi řízení může osoba, o jejíž vydání je žádáno, dát souhlas se svým vydáním před příslušnými orgány dožádaného státu. Souhlas musí být učiněn svobodně, výslovně a dobrovolně a osoba, o jejíž vydání je žádáno, musí být poučena o svých právech a důsledcích svého rozhodnutí. Jakmile je souhlas dán, nelze jej vzít zpět. Jsou-li splněny další podmínky podle právního řádu dožádaného státu, osoba je předána ve lhůtě stanovené článkem 13 bez ohledu na to, zda jsou splněny požadavky článku 8.

ČLÁNEK 12

ROZHODNUTÍ

Jakmile je rozhodnuto o žádosti o vydání, dožádaný stát toto rozhodnutí neprodleně sdělí státu dožadujícímu. Jakékoli úplné či částečné odmítnutí žádosti o vydání musí být odůvodněno.

ČLÁNEK 13

PŘEDÁNÍ VYŽÁDANÉ OSOBY

1. Předání bude uskutečněno do čtyřiceti pěti (45) dnů ode dne vyrozumění dožadujícího státu, že vydání bylo povoleno. Není-li dožadující stát schopen v této lhůtě předání osoby uskutečnit, může být dožádaným státem tato lhůta jednorázově prodloužena o patnáct (15) dní.

2. Pokud nepředvídatelné okolnosti nebo doložené závažné onemocnění znemožní smluvní straně předat či převzít osobu, která má být vydána, musí o tom být druhá smluvní strana vyrozuměna před uplynutím lhůty stanovené v předchozím odstavci a bude dohodnut nový termín předání.
3. Není-li osoba, o jejíž vydání je žádáno, předána v dohodnutém termínu, dožádaný stát může odmítnout vydání této osoby pro stejný trestný čin.

ČLÁNEK 14 ODLOŽENÍ PŘEDÁNÍ

Dožádaný stát může poté, kdy rozhodne o povolení vydání, odložit předání osoby, o jejíž vydání je žádáno, je-li tato osoba trestně stíhána nebo vykonává-li trest v dožádaném státě pro jiný trestný čin, než pro který je žádáno o vydání, a to až do ukončení trestního stíhání či do vykonání trestu. Dožádaný stát o odložení předání informuje stát dožadující.

ČLÁNEK 15 DOČASNÉ PŘEDÁNÍ

Je-li rozhodnuto o povolení vydání a osoba, o jejíž vydání je žádáno, vykonává trest nebo je trestně stíhána v dožádaném státě, dožadující stát může požádat o její dočasné předání. Osoba, o jejíž vydání je žádáno, může být dočasně předána k trestnímu stíhání do dožadujícího státu za podmínek dohodnutých smluvními stranami. Takto předaná osoba musí být v dožadujícím státě držena ve vazbě. Osoba navrátilší se do dožádaného státu po jejím dočasném předání bude konečně předána do dožadujícího státu v souladu s ustanoveními této smlouvy.

ČLÁNEK 16 PŘEDÁNÍ VĚCI

1. Bylo-li vydání povoleno, všechny věci nalezené v dožádaném státě, které byly získány v důsledku trestného činu nebo které mohou být požadovány jako důkaz, budou na žádost dožadujícího státu předány v rozsahu dovoleném právním řádem dožádaného státu a s ohledem na práva třetích stran, která musí být respektována.
2. Na základě žádosti dožadujícího státu lze tyto věci předat tomuto státu, i pokud již povolené vydání nemůže být realizováno z důvodu smrti, zmizení nebo útěku osoby, o jejíž vydání bylo žádáno.
3. Pokud tyto věci podléhají zabránění či konfiskaci v dožádaném státě, může si tento stát takové věci ponechat, nebo je předat dočasně.
4. Pokud to vyžaduje právní řád dožádaného státu nebo ochrana práv třetích stran, jakékoli předané věci budou po ukončení řízení bezplatně vráceny dožádanému státu, pokud o to tento stát požádá.

ČLÁNEK 17 ZÁSADA SPECIALITY

Osoba vydaná v souladu s touto smlouvou nemůže být v dožadujícím státě zadržena, trestně stíhána, odsouzena nebo jinak omezena na osobní svobodě pro trestný čin spáchaný před svým předáním, pro který nebylo žádáno o vydání, ledaže:

- a) tato osoba měla možnost opustit dožadující stát a neučinila tak ve lhůtě čtyřiceti pěti (45) dnů od svého propuštění, nebo se na území dožadujícího státu po jeho opuštění dobrovolně vrátila;
- b) příslušné orgány dožádaného státu vysloví souhlas; za tímto účelem dožadující stát předloží státu dožádanému žádost o souhlas doplněnou dokumenty uvedenými v článku 8.

ČLÁNEK 18

DALŠÍ VYDÁNÍ DO TŘETÍHO STÁTU

1. Další vydání osoby, která byla předána podle této smlouvy, do třetího státu pro trestný čin spáchaný před předáním této osoby není možné, ledaže:
 - a) smluvní strana, která vydala vyžadovanou osobu, souhlasí; nebo
 - b) tato osoba měla možnost opustit území dožadujícího státu a neučinila tak ve lhůtě čtyřiceti pěti (45) dnů od svého konečného propuštění vztahujícího se k trestnému činu, pro který byla vydána dožádaným státem, nebo se na území dožadujícího státu po jeho opuštění dobrovolně vrátila.
2. Má-li smluvní strana v úmyslu dále vydat takto předanou osobu do třetího státu, předloží druhé smluvní straně, která původně předala vyžadovanou osobu, žádost v souladu s článkem 8 za účelem získat její souhlas s dalším vydáním.

ČLÁNEK 19

PŘEDBĚŽNÁ VAZBA

1. Žádost o předběžnou vazbu může být zaslána přímo mezi ústředními orgány nebo diplomatickou cestou nebo prostřednictvím Mezinárodní organizace kriminální policie (INTERPOL). Uvedená žádost může být zaslána emailem, faxem nebo jakýmkoli jiným prostředkem elektronické komunikace umožňujícím písemný záznam.
2. Žádost o předběžnou vazbu musí obsahovat popis vyžadované osoby, prohlášení o místě pobytu osoby, je-li známo, stručný popis skutkových okolností, znění právních předpisů upravujících daný trestný čin, prohlášení potvrzující existenci jednoho z dokumentů uvedených v článku 8 písm. c) a sdělení, že formální žádost o vydání žádané osoby bude následovat.
3. Osoba zatčená na základě takové žádosti bude propuštěna po uplynutí čtyřiceti pěti (45) dnů od svého zatčení, jestliže dožadující stát nepředloží dožádanému státu formální žádost o vydání.

4. Propuštění osoby dle předchozího odstavce nebrání jejímu opětovnému zatčení a vydání, budou-li žádost o vydání a podkladové dokumenty obdrženy dodatečně.

ČLÁNEK 20 PRŮVOZ

1. Průvoz přes území jedné ze smluvních stran může být povolen na základě písemné žádosti druhé smluvní strany. Žádost o průvoz:
 - a) může být podána jakýmkoli způsobem umožňujícím písemný záznam;
 - b) musí obsahovat informaci o popisu, totožnosti a státní příslušnosti vyžadované osoby, popis povahy trestného činu a odpovídajícího trestu, spolu se stručným popisem skutkových okolností případu, prohlášení potvrzující existenci zatýkacího rozkazu nebo záznamu o odsouzení a podrobnosti průvozu a navrhovaného konečného předání.
2. Povolení průvozu se nevyžaduje, pokud bude použita vzdušná přeprava a není plánováno přistání na území smluvní strany, přes které má být průvoz uskutečněn. V případě neplánovaného přistání může smluvní strana, přes jejíž území je průvoz uskutečňován, za účelem dokončení průvozu do druhé smluvní strany požadovat žádost o průvoz podle odstavce 1. Smluvní strana, skrz jejíž území je průvoz uskutečňován, zadrží provázenou osobu až do obdržení žádosti a dokončení průvozu za předpokladu, že tuto žádost obdrží do dvaceti čtyř (24) hodin od neplánovaného přistání.

ČLÁNEK 21 NÁKLADY

Náklady vzniklé z postupu za účelem vydání nese ta smluvní strana, na jejímž území tyto náklady vznikly. Náklady na přepravu vydávané osoby nese stát dožadující.

ČLÁNEK 22

SOUBĚŽNÉ ŽÁDOSTI

Jestliže o vydání totožné osoby žádá jedna ze smluvních stran a třetí stát, druhá smluvní strana rozhodne v souladu se svým vnitrostátním právem, do kterého z těchto států bude osoba vydána a o svém rozhodnutí tyto státy vyrozumí.

ČLÁNEK 23

KONZULTACE A UROVNÁNÍ SPORŮ

1. Ústřední orgány pořádají konzultace ohledně výkladu a použití ustanovení této smlouvy.
2. Jakýkoli spor vyplývající z výkladu a použití této smlouvy bude řešen prostřednictvím diplomatického styku.

ČLÁNEK 24

VSTUP V PLATNOST

1. Tato smlouva podléhá ratifikaci a vstoupí v platnost třicátým dnem ode dne výměny ratifikačních listin.
2. Tato smlouva se uplatní na žádosti podané po jejím vstupu v platnost, i pokud k dotčenému jednání či opomenutí došlo před tímto datem.

ČLÁNEK 25

UKONČENÍ PLATNOSTI

1. Kterákoli ze smluvních stran může tuto smlouvu vypovědět písemným oznámením zaslaným druhé smluvní straně diplomatickou cestou. Výpověď nabude účinnosti šest (6) měsíců po dni, kdy oznámení obdrží druhá smluvní strana.

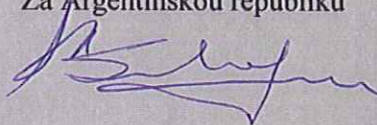
2. Aniž by byl dotčen odstavec 1, žádosti o vydání podané před ukončením platnosti této smlouvy budou i nadále vyřizovány v souladu s ustanoveními této smlouvy až do okamžiku rozhodnutí o povolení či odmítnutí vydání.

Dáno v Praze dne 15... měsíce listopadu roku 2019, ve dvou původních vyhotoveních, každé v jazyce českém, španělském a anglickém, přičemž všechna znění jsou stejně autentická. V případě rozdílného výkladu této smlouvy je rozhodné anglické znění.

Za Českou republiku

Za Argentinskou republiku

**TREATY ON EXTRADITION
BETWEEN THE CZECH REPUBLIC
AND THE ARGENTINE REPUBLIC**

The Czech Republic and the Argentine Republic, hereinafter referred to as "the Contracting Parties",

Motivated by the desire to strengthen and make more efficient the existing international legal mechanisms for cooperation between the Contracting Parties in the fight against crime;

Affirming their commitment to fight against transnational organized crime in a coordinated manner;

Reaffirming their profound will to respect the human rights and fundamental freedoms;

Considering the strong level of mutual trust existing between the Contracting Parties and the mutual improvement of the democratic institutions which constitute the existence of judicial proceedings according to the rule of law;

Convinced of the need to find joint solutions in the extradition area aimed to expedite its proceedings, reduce the difficulties and simplify the norms which rule its practice, without affecting the rights and guarantees of the requested person for extradition;

Have agreed as follows:

ARTICLE 1

OBLIGATION TO EXTRADITE

Each Contracting Party agrees to extradite to the other Contracting Party, upon request by one of the Contracting Parties and subject to the provisions of the present Treaty, any person who is found in its territory and is wanted by the competent authorities of the other Contracting Party for prosecution or for imposition or enforcement of a sentence in the Requesting State for an extraditable offence.

ARTICLE 2 EXTRADITABLE OFFENCES

1. Extradition shall be granted for a conduct which constitutes an offence punishable under the law of each of the Contracting Parties by a sentence of imprisonment or other deprivation of liberty for a maximum period of at least two (2) years or by a more severe punishment.
2. Where the request for extradition relates to a person sought for serving a sentence of imprisonment or other deprivation of liberty imposed by a court of the Requesting State for the extraditable offences, extradition shall be granted only if a period of at least six (6) months of such sentence or other deprivation of liberty remains to be served.
3. In determining whether a conduct is an offence against the law of the Requested State:
 - a) it shall not matter whether the law of each of the Contracting Parties place the conduct constituting the offence in the same category of offences or describe the offence with the same terminology; and
 - b) the totality of the conduct alleged against the person sought shall be taken into account and it shall not matter whether, under the law of each of the Contracting Parties, the constituent elements of the offence differ.
4. If the request for extradition relates to a number of offences, each of which is punishable under the law of each of the Contracting Parties, but some of which do not meet the other requirements of paragraphs 1 and 2, the Requested State may grant extradition for all offences provided that the person is to be extradited for at least one extraditable offence.
5. If the request for extradition relates to a sentence of both imprisonment and a pecuniary sanction, the Requested State may grant extradition for the enforcement of both the imprisonment and the pecuniary sanction.

ARTICLE 3
FISCAL OFFENCES

Where extradition of a person is sought for an offence against a law relating to taxation, customs duties, exchange control or other revenue matters, the extradition shall not be refused on the ground that the law of the Requested State does not impose the same kind of tax or duty or does not contain a tax, customs duty or exchange regulation of the same kind as the law of the Requesting State.

ARTICLE 4
MANDATORY GROUNDS FOR REFUSAL

Extradition shall not be granted in any of the following circumstances:

1. If the offence for which the extradition is requested is regarded by the Requested State as a political offence. Reference to a political offence shall not include any offence in respect of which the Contracting Parties have assumed an obligation to establish jurisdiction or to extradite pursuant to international agreements to which both Contracting Parties are parties.
2. If the Requested State has substantial grounds to believe that the request for extradition has been made for the purpose of prosecuting or punishing the person sought on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin, language, age, mental or physical ability, political opinion, sex or sexual orientation or that the person's position in criminal proceedings may be prejudiced for any of those reasons.
3. If the prosecution or the sentence imposed for the offence for which the extradition is requested would be barred by reason of lapse of time under the law of the Requesting State.
4. If the request for extradition is made by the Requesting State pursuant to a judgment rendered in absentia unless the Requesting State guarantees that the person sought will have the

opportunity to have the case retried in his or her presence in order to be heard, allow his or her right to defense and as a result of this to have a new judgment.

5. If the offence for which the extradition is requested carries the death penalty under the law of the Requesting State, unless that State gives sufficient assurance that the death penalty will not be imposed.

6. If the offence for which the extradition is requested constitutes an offence under military law which is not an offence under ordinary criminal law.

7. If the person sought is requested to be prosecuted, has to stand trial or has been convicted by an ad-hoc court or a court of exception.

8. If the person sought has been finally acquitted or convicted in the Requested State for the same offence for which the extradition is requested or has been pardoned or granted an amnesty in the Requested State.

9. If the person sought is in the Requested State as the result of extradition from a third state and any consent of that third state required for re-extradition is denied.

ARTICLE 5

DISCRETIONARY GROUNDS FOR REFUSAL

Extradition may be refused in any of the following circumstances:

1. If the person sought is being prosecuted in the territory of the Requested State for the same offence or offences for which the extradition is requested.

2. If the offence for which the extradition is requested is regarded under the law of the Requested State as having been committed in whole or in part within its territory or in a place considered under its sovereignty and that State will prosecute that offence.

3. If the offence for which the extradition is requested has been committed outside the territory of either Contracting Party and the law of the Requested State does not provide for jurisdiction over such an offence committed outside its territory in like circumstances.

ARTICLE 6

EXTRADITION OF NATIONALS

The Requested State shall not be bound to extradite its own nationals. Where the extradition is refused solely on this ground, the Requested State shall, upon request of the Requesting State, submit the case to its competent authorities in order that proceedings for the prosecution of the person in respect of all or any of the offences for which the extradition has been sought may be taken. The Requested State shall inform the Requesting State of any action taken and the outcome of any prosecution.

ARTICLE 7

CHANNELS OF COMMUNICATION AND LANGUAGES

1. Each Contracting Party shall appoint a Central Authority for the purposes of the present Treaty. The Central Authority for the Czech Republic shall be the Ministry of Justice and the Central Authority for the Argentine Republic shall be the Ministry of Foreign Affairs and Worship. Each Contracting Party shall notify the other in writing of any change of its Central Authority.
2. Requests for extradition and supporting documents shall be made in writing and transmitted through diplomatic channels.
3. Nevertheless, in case of urgency, requests for extradition and supporting documents may be transmitted directly between the Central Authorities of the Contracting Parties.

4. Requests for extradition and supporting documents, as well as additional information requested under Article 10, shall be accompanied by a translation into the official language of the Requested State.

ARTICLE 8

REQUEST FOR EXTRADITION AND SUPPORTING DOCUMENTS

Request for extradition shall be presented in writing and shall be supported by:

- a) information about the person sought, including nationality, physical description, photography and fingerprints of the person if available, and any other information available about that person's possible location;
- b) complete information of the competent authority, including telephone and fax numbers and e-mail address;
- c) original or a certified copy of the sentence imposed, warrant of arrest or analogue decision having the same force and effect including information about the competent authority that issued that decision;
- d) text of the relevant provision of the law of the Requesting State establishing each offence and describing the penalty for the offence;
- e) statement of the facts of the case for each offence for which the extradition is requested, including the time and place of its commission and degree of participation;
- f) information about the conviction and the sentence imposed, if there is final judgment, and the extent to which the sentence remains to be served;

g) declaration that states that lapse of time has not occurred in relation to the prosecution or the sentence imposed for the offence for which the extradition is requested and relevant provisions of the law of the Requesting State.

ARTICLE 9 LEGALIZATION

Any documentation sent through the channels established in the present Treaty shall be exempted from legalization.

ARTICLE 10 ADDITIONAL INFORMATION

If the information or documents provided in support of the request for extradition are insufficient, the Requested State shall inform it promptly to the Requesting State who shall provide the requested information within forty five (45) days from the date in which the Requesting State was informed about such request.

ARTICLE 11 SIMPLIFIED EXTRADITION

At any stage of the process, the person sought may consent to be extradited before the competent authorities of the Requested State. The consent must be free, explicit and voluntary and the person sought should be notified about his or her rights and the consequences of his or her decision. Once the consent is given, it is irrevocable. If other conditions under the law of the Requested State are met, the person shall be surrendered within the term stipulated in Article 13 whether or not the requirements of Article 8 have been met.

ARTICLE 12

DECISION

The Requested State shall, as soon as a decision on the request for extradition has been made, communicate that decision to the Requesting State. Reasons shall be given for any complete or partial refusal of the request for extradition.

ARTICLE 13

SURRENDER OF THE REQUESTED PERSON

1. Surrender shall be made within forty five (45) days from the notification to the Requesting State that the extradition has been granted. In the event that the Requesting State is unable to transfer the person sought within that term, the Requested State may grant a one-time fifteen (15) days extension.
2. In case of force majeure or under a proven serious illness which prevents a Contracting Party from surrendering or receiving the person to be extradited, that circumstance shall be notified to the other Contracting Party before the deadline established in the previous paragraph and a new date of surrender and reception may be decided.
3. If the person to be extradited is not surrendered in the time established, the Requested State may refuse to extradite that person for the same offence.

ARTICLE 14

POSTPONED SURRENDER

The Requested State may, after having made a decision to grant the extradition, postpone the surrender of the person sought if he or she is being proceeded against or is serving a sentence in the Requested State for an offence other than that for which the extradition is requested, until the

conclusion of the proceedings or the completion of the sentence. The Requested State shall inform the Requesting State about the postponed surrender.

ARTICLE 15

TEMPORARY SURRENDER

Once the extradition is granted and in the case that the person sought is serving a sentence or is being prosecuted in the Requested State, the Requesting State may request for his or her temporary surrender. The person sought may be temporarily surrendered to the Requesting State for prosecution in accordance with conditions to be decided by the Contracting Parties. The person so surrendered shall be kept in custody in the Requesting State. A person who is returned to the Requested State following a temporary surrender shall be finally surrendered to the Requesting State in accordance with the provisions of the present Treaty.

ARTICLE 16

SURRENDER OF PROPERTY

1. When the extradition was granted and at the request of the Requesting State, all property found in the Requested State that has been acquired as a result of the offence or that may be required as evidence shall be surrendered to the extent permitted under the law of the Requested State and subject to the rights of third parties, which shall be duly respected.
2. If the Requesting State so requests, the said property may be surrendered to that State even if the granted extradition cannot be carried out as a result of death, disappearance or escape of the person sought.
3. When the said property is liable to seizure or confiscation in the Requested State, it may retain it or temporarily hand it over.

4. Where the law of the Requested State or the protection of the rights of third parties so requires, any property surrendered shall be returned to the Requested State free of charge after the completion of the proceedings, if that State so requests.

ARTICLE 17

RULE OF SPECIALTY

The person extradited in accordance with the present Treaty shall not be detained, proceeded against, sentenced or have his or her liberty restricted in the Requesting State for an offence committed before his or her surrender for which the extradition has not been requested, unless:

- a) the person has had an opportunity to leave the Requesting State and has not done so within forty five (45) days after his or her release or the person has voluntarily returned to the territory of the Requesting State after leaving it;
- b) the competent authorities of the Requested State give their consent; for the purpose of such consent, the Requesting State shall submit to the Requested State a request for consent accompanied by the documents mentioned in Article 8.

ARTICLE 18

RE- EXTRADITION TO A THIRD STATE

1. Re-extradition of a person surrendered under the present Treaty to a third state for an offence committed before that person's surrender is not possible unless:

- a) the Contracting Party that has surrendered the person sought consents, or
- b) the person has an opportunity to leave the territory of the Requesting State and does not leave it within forty five (45) days of the final discharge in respect of the offence for which that

person was surrendered by the Requested State or the person voluntarily returns to the territory of the Requesting State after leaving it.

2. To this effect, the Contracting Party that intends to re-extradite the surrendered person to the third state shall submit to the other Contracting Party that had surrendered the person sought a request according to the Article 8 in order to obtain its consent to the re-extradition.

ARTICLE 19

PROVISIONAL ARREST

1. The request for provisional arrest may be submitted directly between the Central Authorities or through diplomatic channels or through the International Criminal Police Organization (INTERPOL). The said request may be submitted by e-mail, fax or any other electronic means capable of producing a written record.

2. The request for provisional arrest shall contain a description of the person sought, a statement of the location of the person, when known, a concise statement of the facts of the case, a statement of the law relevant to the offence, a statement of the existence of one of the documents mentioned in paragraph c) of Article 8, and a statement that a formal request for extradition of the person sought will follow.

3. The person arrested upon such request shall be set at liberty upon the expiration of forty five (45) days from the date of arrest, if the Requesting State has not presented the formal request for extradition to the Requested State.

4. The release of the person pursuant to the previous paragraph shall not prevent his or her re-arrest and extradition if the request for extradition and supporting documents are subsequently received.

ARTICLE 20

TRANSIT

1. Transit through the territory of one of the Contracting Parties may be granted upon a request in writing by the other Contracting Party. The request for transit:

- a) may be transmitted by any means capable of producing a written record;
- b) shall contain information about description, identity and nationality of the person sought, description of the nature of the offence and applicable penalty, with a brief summary of the facts of the case, statement attesting to the existence of a warrant of arrest or record of conviction and particulars of the transit and ultimate proposed surrender.

2. Authorization for transit shall not be necessary when air travel is used and when a landing is not scheduled in the territory of the transit Contracting Party. In the event of an unscheduled landing, the transit Contracting Party may require the request for transit referred to in paragraph 1 in order to complete that transit to the other Contracting Party. The transit Contracting Party shall detain the person in transit until the request is received and the transit is completed, provided that the request is received within twenty four (24) hours of the unscheduled landing.

ARTICLE 21

EXPENSES

Expenses arising from the procedures for the extradition shall be borne by the Contracting Party in which territory they have arisen. Expenses of transportation of the extradited person shall be borne by the Requesting State.

ARTICLE 22
CONCURRENT REQUESTS

Where one of the Contracting Parties and a third state request the extradition of the same person, the other Contracting Party shall decide according to its national law to which of those states the person is to be extradited and shall notify these states of its decision.

ARTICLE 23
CONSULTATIONS AND SETTLEMENT OF DISPUTES

1. The Central Authorities shall hold consultations on the interpretation and application of the dispositions of the present Treaty.
2. Any dispute arising from the interpretation and application of the present Treaty shall be resolved through diplomatic channels.

ARTICLE 24
ENTRY INTO FORCE

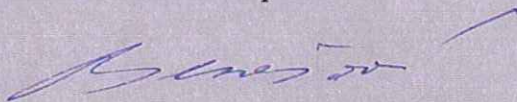
1. The present Treaty is subject to ratification and shall enter into force the thirtieth day after the date on which the instruments of ratification are exchanged.
2. The present Treaty shall apply to requests made after its entry into force, even if the relevant acts or omissions occurred prior to that date.

ARTICLE 25
TERMINATION

1. Either Contracting Party may denounce the present Treaty by giving notice in writing to the other Contracting Party through diplomatic channels. Such denunciation shall take effect six (6) months following the date on which the notice is received by the other Contracting Party.
2. Without prejudice to paragraph 1, requests for extradition presented before the expiration of validity of the present Treaty shall continue to be effected in accordance with the provisions of the present Treaty until the final decision to grant or refuse the extradition.

Done in the city of Prague, on this 25 of November, 2019, in two originals, each in Czech, Spanish and English languages, both being equally authentic. In case of divergence in the interpretation of the present Treaty, the English text shall prevail.

For the Czech Republic

For the Argentine Republic

